

פרשת מקץ – שבת חנוכה

'גורם הזמן' בקבלת החלטות-

"כי לולא התמהמנו כי עתה שבנו זה פעמיים" (בראשית מ"ג, י') - יעקב ובניו שוקלים היטב את הסיכויים והסיכונים בירידה נוספת למצרים ל'שבר- שבר' עם בנימין הצעיר. על המאזניים עומדים שקולים זה מול זה - הרעב הקשה והסיכוי לשחרר את שמעון ממאסר- המחייבים ירידה למצרים, מול צערו של יעקב בסיכון בנו השלישי. הזמן עובר וההחלטה אינה מתקבלת, עד לכדי סכנת רעב. יהודה נוטל מנהיגות ועומד מול אביו בטענה ש'אי קבלת ההחלטה בזמן' - מסוכנת הרבה יותר.

יעקב משתכנע ומורה בצורה חד משמעית: "ואת אחיכם קחו וקומו ושובו אל האיש" (י"ג)
(עיון בפרשת השבוע)

"ז' חנוכה ש"ק פרשת מקץ ב' בו שחרית הלל שלם, מוציאין ב' ספרי תורה"
(לוח ארץ ישראל הרב טוקצינסקי)

שעור פרשת השבוע: דובי גינזברג

ימי החול		שבת	
5.42	זמן תפילין/טלית	16.18	הדלקת נרות
9.05	סוף זמן ק"ש	16.25	מנחה א' 14.00 ב' 16.25
16.39←16.41	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.30	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
16.58	צאת הכוכבים	13.30	מנחה 12.30
20.10	ערבית		
7.30	שחרית נוער בביה"ס	17.16 17.10	צאת השבת ערבית מוקדמת

אחות תורנית- חגית קאופמן

שבת
שלום

ויהי מקץ, ויהי אור

פרשת מקץ, מתחילה במילים "ויהי מקץ שנתיים" (מ"א.א.) מה הפירוש מקץ? לפי חז"ל הביטוי "ויהי מקץ", מספר על זמנים של צער. מהו הצער המיוחד בפרשתנו? הסיבה לכך היא גלותו של יוסף הנמצא במצרים, וכפי שכתוב בתוספות במסכת שבת, כדברי הראב"ד (פ"ו הלכות תשובה) כי מצרים הוסיפו לצער יותר ממה שאמר הכתוב ועבדום וענו וגו'. צערו של העם היהודי הולך ומתגבר מרגע זה והילך.

המעניין בפרשה זו, הם הצער והתהליך האישי של יוסף- הבן האהוב על אביו והאח הדחוי מעל אחיו, שהדרדר למקום כל כך קשה. בפרשה הקודמת, לאחר פתרון חלומו שר המשקים, מבקש ממנו יוסף: "זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה" (מ, י"ד). מדוע דבריו מתפרשים כטעות? הרי זה סביר שיפעל לצאת מהכלא? אלא שלא היתה לו הזכות לבקש בקשה זו מאדם אחר, ככתוב בתהילים: "אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים וְשָׁטִי כְזָב" (תהילים מ"ה). יוסף לא דיבר כאיש המאמין בקב"ה. חז"ל טוענים שבגלל פעולה זו, נשאר בכלא. "ויהי מקץ- קץ שם לחושך". שוב, הצער חוזר, כתוצאה מעבירה המאריכה את עונשו שנתיים.

לאחר שנתיים, פרעה מוטרד מחלומותיו המוזרים, ומנסה להבין את פשרם. כידוע, נזכר שר המשקים לפתע ביוסף. מאז שחרורו של שר המשקים על ידי פרעה, רואים שינוי באפיו של יוסף, המביא אותו למפגש עם לפרעה- ככתוב: "בלעדי אלוקים יענה את שלום פרעה" (בראשית מ"א, ט"ז).

בולטת בעיני השאלה, מדוע יוסף אינו מגלה עצמו לאחיו? האין זה סוג של נקמה? כאדם האוהב לגלות את הטוב שבאחר, אינני חושבת שמדובר בסוג של נקמה. אולי אצל יוסף הקודם, לפני שעבר בכלא את תהליך שינוי האופי, היה זה יכול להתפרש כסוג של נקמה. לדעתי יוסף היה בודד/ מבודד, מאד התגעגע לאביו ואף לאחיו, אלא שרצה לבדוק אם אפשר לסמוך עליהם. לפיכך, העמיד אותם מולו במצב שבו עליהם לעמוד במשימה בה יוכיחו שחזרו בתשובה. ומה היא תשובה? תשובה היא חזרה למקום בו חטאנו ובדיקה מחדש אם נחטא שוב, ואז מוכחת התשובה כאמיתית. בעצם, יוסף נתן להם ולעצמו את ההזדמנות לבטוח ולהאמין במשפחה. ויש טוענים שהייתה ליוסף הזכות להגשים את חלומו, בו האמין כל כך בנערותו. לדעתי ה'מבחן המחודש' הוא שהיה חשוב ליוסף וההוכחה לכך היא הבכי בזמן עמידתו בצד. מדהים לראות את מאבקו הפנימי של יוסף, וחשוב לציין שהמאבק נתן לו חוסן להסתכלות פנימית בכדי למצוא את האור הפרטי שלו, אותו יוכל להביא לעולם. למרות הגלות, מהצד נפשי הוא מצא את האור- גאולתו וגאולת אחיו.

ומדוע דווקא נקראת פרשה זו בשבת חנוכה? חנוכה היא הזדמנות לחפש את האור הפנימי שלנו, אבל יותר מכך- כעם היהודי, האם אנו מוכנים לתת הזדמנויות לאנשים, או בגלל שהם נכשלו או חטאו פעם אחת, אנו פוסלים אותם? כיצד כעם, נשתמש בכל האורות הפרטיים שלנו בכדי לעזור זה לזה ובה בעת נמצא ונשמר את האור הייחודי רק לנו, כך שנתגבש כעם חזק.

זיכרונות אבית משפחת נהיר

מותו של אליעזר ז"ל השבוע, הציף אותי בזיכרונות בהם רציתי לשתף אתכם. שלומית, בתו הבכורה, היא בת גילי, יחד גדלנו בחברת הילדים בקיבוץ. באותה תקופה הייתה לינה משותפת בבתי הילדים, בערב היינו יורדים מבתי ההורים לבית הכולל, פוגשים את כל ילדי הקבוצה שלנו ומתארגנים לשינה, ללא מבוגרים בסביבה. אליעזר (בפינו אלי), אבא של שלומית, היה מגיע אלינו עם כינור ומנעים לנו בצליליו היפים. היו אלו מנגינות שכבר הכרנו בעל פה, אך לפעמים היה מפתיע בניגונים חדשים וערבים. עד היום אני יכולה לשיר את המנגינות האלה, אף אחת לא נשכחה ממני במרחק הזמן. זיכרון נוסף הוא ביקורי בביתם החם של חיה ואליעזר. אהבתי מאד כילדה, חברה של שלומית, להגיע לביתה. שהיה נעים ואוהב, במיוחד זכורה לי. ההתעניינות הכנה והאמיתית בנו ובמעשינו כאנשים צעירים, ולאחר-מכן בתחומי עיסוקינו כבוגרים. מאוחר יותר ראיתי אותו כסבא לנכדיו. סבא אוהב, אכפתי, דוחף ומקדם ומאמין בכל אחד ואחד מהם. הוא היה מוכן לעשות הכל עבורם בכדי שילמדו, ישכילו ויתקדמו. תומך ומסייע לאין שיעור, עם חיה, השותפה הנאמנה. ביתם של חיה ואליעזר הפך לביתם השני של הנכדים. גם כשגדלו ובגרו נהנו לבוא ולשתף אותם בחייהם בהחלטותיהם, ולקבל את עצתם ועזרתם בשעת הצורך. הזכרונות הם אלו שנשארים צרובים בלב. תמיד אזכור את אליעזר כאדם חם, קשוב ומתעניין, נאמן ובעל חשיבה מקורית.

חנה אלקרט

קיבוץ סעד אבל על מותו של חברנו

אליעזר נהיר ז"ל

ומשתתף באבלה של המשפחה

נר זיכרון:

ו' טבת – יום פטירתה של חברתנו שרה לוי ז"ל (תשס"ג)

ח' טבת- יום פטירתו של חברנו מיכה רוזנטלר ז"ל (תשס"ו)

ט' טבת – יום פטירתו של חברנו שמעון אש ז"ל (תשס"ז)

ביום חמישי בשבוע שעבר - נערך יום עיון במועדון לחבר העוסק ב- "נהיגת מבוגרים" (+70). בו נטלו חלק מספר חברים הקשורים בנושא טעון זה. קיים קושי גדול לנהג המבוגר "לתלות את המפתחות" בזמן, בדומה לספורטאי ה"תולה את הנעליים" - והסטטיסטיקה אינה משקרת. בעוד אצל הנהגים הצעירים, המועדים גם הם לתאונות, עושה הזמן את שלו והסיכונים הולכים ופוחתים, במקרה דנן - התהליך הוא הפוך. כמה 'מבוגרים-אמיצים' יניחו את המפתחות בזמן ולא יחכו לתאונה, או לבקשות חוזרות ונשנות מצד הסובבים אותם?

ביום ראשון - בבוקר, התבשרנו על פטירתו של אליעזר נהיר ז"ל. מייד בתחילת ההלוויה, הסביר הרב ארי במילים קצרות, כי מפאת כבודו של החג ומפאת כבודו של אליעזר שההלכה היתה נר לרגליו, לא יינשאו הספדים וכך יצאנו ללוותו על פי דרכו הייחודית. בכניסה לחדר אוכל הוצגו תמונות הסטוריות ופרה-הסטוריות, של חגיגות חנוכה בקיבוץ מכל הזמנים, בשחור לבן ובצבעוני. היה זה מאתגר לנסות ולזהות את הפנים הצעירות.

ביום שני - ערכה ועדת חינוך בניצוחה של ספיר חביביאן- יריד צדקה שהיה עשיר, ססגוני ותוסס, בתוספת דוכני אוכל שנתרמו על ידי אנשים רחבי לב -משק חביביאן, מאפיית אנג'ל ופופלי. כך זכינו לערב מהנה, שמצווה בצדו.

ביום שלישי - הזמינה ועדת תרבות את הילדים והוריהם לחדר האוכל, שהפך למתחם צבעוני וייחודי עם 100,000 לבני משחק מלגו. משפחות רבות ישבו ובנו ביחד בלבנים מכל הגדלים והסוגים, בעזרתו של המפעיל שעבר ביניהם, כשכובע פונפון על ראשו וכלבה קטנטנה וחברותית בשם "תותי" לצדו, ושניהם עזרו לבונים הצעירים בחשיבה ובתכנון.

ביום רביעי - בבוקר יצא אוטובוס עמוס בילדים, הורים וסבים, לעבר קיבוץ "חפץ חיים" ליום של כיף ב"חוה של חוה". מזכיר הקהילה קיבל את הנופשים במאור פנים, ליווה אותם מנקודה לנקודה ודאג לכל צרכיהם. כנרת סמואל מדווחת, כי חום ליבם של המארחים והדאגה לכל פרט, לא השאירו מקום לספק שמדובר ברצון אמיתי להביע הזדהות עם קיבוצי הדרום. היה זה מבצע שאורגן ע"י פורום "משקי הדרום" להביא את המשפחות ליום של כיף ורגיעה בחג החנוכה, ותוכנן טרם מבצע "עמוד ענן". תודה למארחים, למארגנים ולמזכיר החביב, שבזכותם חזרו הנופשים מחויכים ומרוצים.

בערב, חזינו במופע "אני וליאור בדרך אל האור" בכיכובם של עפר וזאבה- הוריו של ילד אוטיסט בשם ליאור, הרוצים להנחיל את האמונה שבעזרת האופטימיות הכל אפשרי, למרות ה'נסיבות הקשות'. במופע זכינו להיחשף לאורם, והיינו עדים לצמיחה בעזרת עוצמת ההתמודדות. ספגנו מכח האהבה, התבוננו בחיינו תוך בחינת הבחירות העומדות בפנינו במהלך החיים. 'כוחות הנפש' אליהם נדרשים הורים לילד אוטיסט, כרוכים במידה גדולה של סבלנות הקשבה לאחר ובעיקר קבלת השונה- המחייבים עבודה פנימית עמוקה בכדי לצלוח את האתגר. המופע החל בתיאור רגע הנפילה עם קבלת הבשורה על כך שבנם אובחן כאוטיסט. המשיך בתיאור הקושי היום-יומי להיות צמוד אליו בכל רגע, כך שלא יפגע או יפגע באחר. וחוסר האונים בעמידה מול החברה ומוסדותיה וכהגדרתם: "תוהו ובוהו וחושך על פני תהום.."

נקודת המפנה חלה מבחינתם- ברגע שקבלו את ההחלטה להסיט את מבטם לכיוון הסיכוי במקום לשקוע בכאב, לראות את הטוב להעצים אותו ולהתמקד בחצי הכוס המלאה. התוצאות לא אחרו לבא, ובנם ליאור החל להשתלב בחברה באופן משביע רצון, יחסית למצבו. מבחינתם הם יצאו מה"תוהו ובוהו" ל-"ויהי אור".

צ' האנשים המיוחדים שדחפו את החינוך המיוחד

על עבודתנו בחינוך- המיוחד בבית ספרנו אני כותבת בחפץ לב, ושמחה על הפניית הזרקור לתחום זה.

היום אנו רואים את התלמידים איתם עבדנו ועבורם השתדלנו יום יום לפני שנים- והנה הם בוגרים עצמאיים, צועדים קדימה וסוללים את דרכם בחיים, בראש זקוף ובבטחון עצמי. ואנו שמחות שחלק לנו בהצלחה זו.

אז בילדותם, הקושי הרגשי או החברתי או ליקוי- הלמידה, אשר היה מנת חלקם, גרמו להם לתסכול, לאכזבה ולעיתים לייאוש. כי הלוא כל ילד באשר הוא, חפץ להיות כמו כולם, לא להתבלט ביציאה מן הכתה או בסידורים מיוחדים עבורו. אנו המורות ניסינו ככל יכולתנו להנעים עליהם את זמן שהייתם בביה"ס. ראינו חובה לעצמנו לעודדם, ולתת להם ככל האפשר מענה לצרכיהם המיוחדים. עבדנו בשיטות למידה מיוחדות, המותאמות אישית ללימוד קריאה וכתביבה.

בכתה הקטנה לחינוך מיוחד, עסקנו בתכנית עמלנית למשך כל היום ובלמודים עיוניים מעטים.

דרורה היתה מורה למוסיקה ותנועה. עלי להעלות על נס את עבודתה המקצועית והרצינית. היא פתחה לפני הילדים עולם קסום של יצירות מוסיקליות. לימדה מקצבים ושירים, לימדה על מלחינים, תולדות חייהם ויצירותיהם, תמכה בילדים ואפשרה להם להירגע, ללמוד להקשיב וליהנות ממוסיקה משובחת ומובחרת. יש לציין שהילדים חיכו לשיעור מוסיקה יותר מאשר לכל מקצוע אחר. אך המומחיות של דרורה לא היתה רק תרפיה במוסיקה, היא הכניסה לחיי התלמידים בכתה הקטנה ולכיתות היסוד של בית הספר את התנועה. אגב, גם בגנים ובפעוטונים נהנו מ"מסלול" יום – יומי ובו תרגילי יסוד במוטוריקה גסה ועדינה, צעדי הצלבה שונים וחיזוק היכולת הגופנית, שהיא כידוע תנאי לשיפור התפתחות תקינה של היכולת השכלית אצל הילד. כל זאת עם מעקב רציני אחר התקדמות כל ילד וילד. דרורה השאירה חותם עמוק על הגנות המורות והילדים ויש המשך לעבודתה הברוכה.

היתה לנו ליד הכתה הקטנה גינה קטנה, בה עבדנו ונהנינו מהתוצאות- פרחי העונה וירקות.

רוב הלמידה היתה כאמור פעלתנית. סגנונו האישי של כל ילד השפיע על אופן הלמידה שלו ועל התכנית שהותאמה עבורו. מובן שהיו בכתה משחקים רבים, פאזלים, מחשבים, חימר, קוביות, הדבקות, שעורי דרמה ועוד. יחד הלכנו למשק ילדים, שם האכלנו ניקינו והתבוננו בהנאה בבעלי החיים. הקשבנו לסיפורים, הרחבנו את הבנת הנשמע ולאט לאט גם את הבנת הנקרא. לכל ילד היתה תכנית לימודים משלו וכך התקדמנו. הקשר עם כתת- האם נשמר יום יום בתפילה, בספורט, בחברה, בטיולים, בהפסקות ובהכנה לחגים ולחגיגות בביה"ס.

יש לציין את שיתוף הפעולה ההדוק ואת האמון מההורים, המורות והמנהלים, שכן מטרה אחת משותפת היתה לכולנו – לקדם עד כמה שניתן את התלמידים, תוך הבנה שהם ככל האדם - רגישים, אוהבים, אכפתיים, חברותיים, אוהבי משחקים ומעל לכל רוצים להצליח.

שאפנו לכך שהילדים ילמדו בסעד ולא יצאו לבתי ספר אחר, לכן הקמנו עבור מספר ילדים קטן את הכתה המיוחדת.

רבות נסענו להתייעצויות עם פסיכולוגים, רופאים ויועצים, עשינו את המיטב שאנו יודעות. אני יכולה לומר ולהודות לאל שראינו ברכה בעמלנו. כולם הצליחו לרכוש את הקריאה והכתביבה. ובזכות דרורה למדו אף ליהנות ממוסיקה טובה.

לאחר מכן עברנו לשיטה המשלבת. בה הילדים בעלי הקשיים יוצאים מהכתה, ממקצוע מסוים או שניים, אל המורה המיוחדת ולאחר מכן, חוזרים לכיתותיהם. היו לנו קבוצות קידום בעברית, בשיפור הקריאה, בשיפור כתב היד או עבודה על מיומנויות חברתיות מיוחדות. רוב השיעורים התחילו בתרגילי הצלבה שונים עפ"י שיטת רמי כץ, אותה למדה דרורה והביאה לסעד לגנים ולכיתות ביה"ס היסודי. למדנו על הקשר בין הגוף לנפש והשתדלנו לעבוד כך עם התלמידים. היו גם ילדים שהיה להם צורך להיות קצת לבד, ללא כל התלמידים סביבם, גם הם מצאו בכיתתנו מענה לצרכיהם.

הכיתות בהם למדו אז בחינוך מיוחד היו קטנטנות, בצריף או בחלק קטן מכיתה גדולה. אך אנו לא התלוננו.

עלי לציין את חברי המשק הרבים אשר בהם נעזרנו לגבי תלמידים במקצועות ספציפיים שבהם התקשו. כמו אנגלית, חשבון, גמרא, ספרות ועוד. כמובן - כפי שנהגנו פעם בקיבוץ - הכל נעשה בהתנדבות.

לבסוף אמנה את שמות המורות/ים שעבדו בחינוך מיוחד באופן מלא או חלקי.

אני מקווה שלא אשכח אף אחת/ד: רחל אבירם, רותי נוריק, אילנה טבת, ברוריה גורן, רחל כהן, שרה גולן, דרורה רוזנמן, מיכל אחיטוב, רבקה לוי זיל, דליה דן, לאה גולן ומיקי פרוכטר בהתעמלות מתקנת. נעזרנו רבות בציפי הספרנית שלנו, במלי, בליפא ובטובייק מעלומים.

עופרה שוהם הזכורה לטוב, היתה האחראית לחינוך המיוחד בביה"ס, והשקיעה ללא לאות, באהבה ובנתינה אין קץ. בעיקר עבדה בשיתוף פעולה מלא, עם דרורה שריכזה את החינוך המיוחד במשך 25 שנה בגיל הרך, בגנים ובביה"ס.

הספקתי להתייעץ עם דרורה ז"ל במהלך הכנת רשימה זו והיא אף זכתה להוסיף משלה - יהי זכרה ברוך!

מראית עין

מזל טוב לאייין ויהודה סימון, ארחל סימון ולכל המשפחה

אהוארת הנכדה - נינה

בת אמצאה וצחי שטרן

איש (חש הקהילה) ולחניתה אברהם

מזל טוב אראל נישואי הבן -

דרור עם אח"ל דקלה

מתזכו לאושר והרבה נחת - קהילת סעד

מצל טוב ללא ולאההס ימיני
 לראל בר המצווה של הנכד - קלא
 בן לכנרת ואלחנן אריאל

לרותי ולחנן פינקלשטיין
 מצל טוב להולדת הנין
 נכד לאסתרקה וליאל חקר
 בן לחיה רבקה וסאצון אריה חקר

חיאום האלנימ

החורף הגיע. הטמפרטורות יורדות. החימום במזגנים היה ונשאר החימום היעיל ביותר. חימום במזגן יעיל לפחות פי שניים מכל שיטת חימום אחרת. אך מזגנים בחימום רגישים יותר. לכן :

1. יש להקפיד לנקות מסננים (פילטרים) בכל שבועיים עד חודש. מזגן סתום לא מחמם. נוצר קצר של אויר חם בתוך המזגן ובהמשך נזק בלתי הפיך למרכיבים השונים של המזגן.
2. מומלץ לכוון את הטמפרטורה המבוקשת ל 21-20 מעלות צלזיוס (מע"צ). נכון שבקיץ אנחנו מכוונים לטמפי גבוהה יותר אך צריך לזכור שאנחנו לובשים הרבה יותר בחורף.
3. את המדפים ביציאה מהמזגן יש לכוון הכי נמוך שאפשר, על מנת שהחום יתפזר למטה.
4. האוויר החם עולה מעלה. מכיוון שרוב המזגנים כיום הם מזגנים עיליים מצטבר אויר חם קרוב לתקרה. הצבת מאוורר על מדף גבוה וכיוונו אל התקרה תפזר את החום בבית מהר ויעיל.

חורף חמים ונעים..
 בניה

מזל טוב לאסתר לוין

החולדת שמנים

שתלכי לאושר, נחת וימים טובים - קהילת סעד

ללא קארו-החולדת שמנים

מזל טוב, שמחה וכף טוב

כו-לנו לך מאחלים

לאהבה ימיני

מזל טוב ליום ההולדת השמנים

הרבה ברכות והצלחה מכל הקהילה

מידע על ביטוח ותחבורה

ב-1.12.12 חודשו פוליסות ביטוחי הרכב לשנת 2013.

על רקע ריבוי התאונות בסעד, הוכפל מרכיב ההשתתפות העצמית, ובעקבות כך תגדל ההשתתפות העצמית של החברים. - הנושא יידון בקרוב בהנהלת הקהילה.

קיבלנו מכתב ממנהל "שדמה" (סוכנות הביטוח שלנו), בזו הלשון:

"פנייתי אליכם היא תוצאה ישירה של ניתוח התוצאות של התנהלות צי הרכב בסעד לאורך זמן, מחובתי להתריע! מחובתי להעיר! מחובתי להרים קול! לא ניתן לסטטיסטיקה לנצח. בואו נעשה כולנו יחד מהלך לשינוי מגמה ונאמץ כולנו את המשפט: "קבוצת סעד נוהגת בזהירות ובאחריות". על החתום ידידנו הדואג - ראובן קמילי".

בשל הצורך הדחוף ביצירת אוירה קהילתית נכונה ואחראית - ימונה צוות לבטיחות בנושא תעבורה - אשר יעסוק בהדרכה, בדאגה לנוהגים ברכבים, בקלנועיות, בקטנועים, בטרקטורים, במיילים וכו' בדאגה להולכי רגל, טיפול בחניות ובמפגעים בשבילי הקיבוץ.

בתקווה לשיתוף פעולה.

שמחה בלס

התחילתה של התחילה

פתח לנו שער...1

הסתיים בשעה טובה נוהל צמ"ד. אנו מקווים שתאושר תכנית הורדת המיסוי, במתכונת זו או אחרת, באסיפה במוצש"ק. נפתחה הדרך להתחיל ולעסוק בקליטה מבחוץ. ועדת קליטה תעובה בימים הקרובים באנשים נוספים ותתארגן להתחיל מהלך קליטה לכאלה שפנו מן החוץ והושארו בינתיים "בהמתנה". כמו כן תחל הועדה להתקדם בתהליכי קליטה עם משפחות תושבים החיים בסעד, וכבר קבלו החלטה להצטרף. נאחל לכולנו, להם ולנו – קליטה טובה.

פתח לנו שער בעת נעילת שער... 2 (להבדיל..)

תפילה יפה זו אינה מנת חלקם של בני דודינו, אשר פתחו לבדם ובעצמם את שער השדות של גדר הקיבוץ, ביום רביעי שעבר, ושמו פניהם לסככת שלמון, פרצו למכולה וגנבו ברזי מתכת. עם האוכל בא התיאבון, ואותה חוליה נכנסה פעם נוספת בשבת האחרונה בשעה 11:00 בבוקר, שוב פתחה את שער השדות בכוח הזרוע, ופרצה את המכולה השניה. על מנת להשלים בקינוח- גנבו פרי אבוקדו מהמטע הסמוך ועוד כמה ברזים מהשטח. "הגנב חוזר למקום הפשע..." אמר שרלוק הולמס. ואכן בעוז רוחם ובחוצפתם הבלתי נסבלת, בעודנו יושבים על המדוכה כיצד להתמודד עם מכת גניבות זו, נכנסו שוב ביום שלישי השבוע, בשעות הצהריים, לאותו האתר. חברנו שעיה לב שהגיע למקום גרם להם למנוסה פראית. אנו מכירים את הרכב, ואת דרך הפעולה- סרט האקשן מהמצלמות לא היה מבייש את "גנבי המל" הזכורים לרע...

אין ספק שזה מצב בלתי אפשרי, לא רק בגלל הנזק הממוני (רבע מליון ₪, שנקווה לפיצוי כזה או אחר מהביטוח), אלא גם בגלל הסיכון האדיר שמצב זה יוצר. לא צריך דמיון פרוע כדי לחשוב מה היה קורה אילו בטעות היו נקלעים שני ילדים בטיול שבת למקום, ואיך זה עלול היה להיגמר, חו"ח. כאמור, עלינו להתגייס למגר את התופעה הזו ככל יכלתנו. ישנם כיווני חשיבה, ורעיונות שונים, אך בסופו של דבר גורם הנוכחות בשטח הוא תמיד המשמעותי ביותר. בין שאר האפשרויות הנבדקות – הגדלה משמעותית של מתנדבי המתמיד, ושיתוף פעולה עם גורמים נוספים. אנו מצפים מכל מי שמוכן לשאת בעול, להתנדב ולקחת חלק בשמירה על הרכוש, ובעצם גם על הנפש!! פרטים יבואו.

"מכאן ואילך הולך ופוחת"

ציבור סועדי חדר האוכל בשבת בצהריים הולך ומתמעט. נסיונותינו לגייס משפחות צעירות שתצטרפנה לאוכלים לא הניבו שינוי משמעותי. אנו ניצבים בפני דילמה לא פשוטה. בכוונתנו להיפגש ולשוחח עם אוכלי סעודה זו- ואנו מבקשים להזמין ביום ראשון הקרוב, בשעה 18:00 למועדון לחבר.

מעט המחזיק את המרובה

ארכיון סעד מכיל בתוכו חומר רב, ותיעוד רב שנים. יש מקום ליוזמות כיצד להעשיר את חיינו לאור העבר, לחנך את הדור הצעיר על מורשת סעד, ועוד, כפי שנעשה עד לא מזמן, בניצוחה של אפרת פ. שמחנו לנכונותה של דליה כוכבי להתגייס ולטפל בארכיון, בסיוע שחר סמיט (יום בשבוע). מי שמעוניין בחומר, או מי שמחזיק חומר ישן מהארכיון- מוזמן לפנות אליהן.

חוב ישן

מאז כניסתי לתפקיד, הכנסתי נוהג שבאותו עלון אשר בו מתפרסמת ביקורת על ועדה, ענף, או בעל תפקיד, יש לאפשר לגוף המבוקר להגיב. בעלון לפני כחודש ביקר אליהוא את הנוהג הנ"ל ואף טען ש"אחד הכללים

המקובלים באתיקה עיתונאית הוא שתגובה למאמר ייכתב רק במהדורה הבאה של העיתון (ללא קשר עם דחיפות הנושא) ועוד יש לאפשר לבעל המאמר לקרוא את התגובה ולהוסיף תשובה לתגובה".
 יתכן ואכן ישנו כלל אתיקה כזה, אני דווקא מצאתי בחיפוש כללים אחרים:
 "כתבות עיתונאיות מחויבות להיות אובייקטיביות, ולהציג את "שני צדדי הסיפור". במידה וכתבה מביאה טענה כנגד אדם או חברה, נוהג העיתון לפנות ולפרסם תגובה מהמבוקר". (מתוך "מבנה העיתונים המודרניים" אתיקה ועיתונות, מהאינטרנט).

"כחלק מהחובה העיתונאית, על כל גוף תקשורת, לרבות עיתון, לפנות לגורם שכלפיו הוא מתכוון להפנות טענות ולבקש תגובה רשמית שמטרתה היא לשטח את הצד שלו, ולהתמודד בפומבי עם הטענות השונות " (מתוך מכלול- עיתון הסטודנטים בטכניון).

אבל לעצם העניין- מה שחשוב באמת הוא היכולת שלנו לאפשר לבעל תפקיד להתנהל באוירה ציבורית אוהדת ותומכת ככל האפשר. האנשים- אנשינו, החברים- חברינו. יש לבקר, יש להעיר, יש לתקן. אבל יש גם לזכור שבעל תפקיד או מרכז וועדה שנבחרו על ידינו, עלולים לא פעם להתהלך בשבילי הקיבוץ, במשך שבוע שלם, עם בטן מלאה וכואבת על כתבה, שנראית בעיניהם כביקורת ציבורית פומבית לא תמיד הוגנת, בלי יכולת לאזן את הדברים בו זמנית. איני יודע איזה אתיקה ומוסר זה משרת. אני כן יודע איך כאב הבטן הזה משפיע על הראש... (וידמיין כל אחד מאיתנו ויכוח ציבורי סוער שבמהלכו מוטחת כלפיו ביקורת חריפה..... ונאמר לו באותו הרגע שהוא יוכל לענות רק בשבוע הבא...) .

בחירות- רק התחלנו

מברכים את ראש המועצה הנכנס. מודים על שרות רב-שנים לראש המועצה היוצא. עדכון פנקס הבוחרים בסעד יצר מצב שכאלה הגרים מחוץ לקיבוץ באופן קבוע לא נכללו בפנקס זה, ולא יכלו להצביע למרות שכמה מהם הגיעו לכאן. איתם הסליחה. בבחירות לכנסת, מיקום הקלפי הוא לפי הרשום בתעודת הזהות, ולכן עדכון פנקס הבוחרים לבחירות במועצה לא אמור לשנות משהו לגבי הבחירות לכנסת. נאחל לכולנו רק בחירות טובות בחיים.

כי גז חיש ונעופה..

מספר הורים הביעו באוזנינו חשש ששהות ממשוכת של ילדים בפעלתון (המקלט העילי של הגיל הרך, וכן בממדים הביתיים, עלולה לגרום נזק בגין גז רדון הנפלט מהאדמה, ומקירות בטון. ערכנו בדיקה מקצועית בפעלתון (שם קוד למהנדס, מכשירים, ובעיקר תשלום גבוה). הממצאים מראים שרמת הגז נמוכה בהרבה ממה שהתקן מרשה ומאפשר. בצד בשורה משמחת זו, הוסבר לנו שתמיד רצוי לאורר מבנים מסוג זה, ולכן גם בממ"ד הביתי רצוי במשך היום לפתוח מעט את החלון לאוורור.

האח הגדול?! או – שומר אחי אנוכי!!

160-170 קמ"ש – מהירות נסיעה- לא בסרטים, ולא בפרסומת אימתנית של המועצה הלאומית לבטיחות בדרכים. זוהי נסיעת חברינו לפי מה שמראה לעיתים מחשב הרכב של סעד (היודע לעקוב אחר נתוני הנסיעה בכל רכב). ולצערי לא רק מקרה אחד או שניים. כל מילה מיותרת!! אנחנו ננקוט בצעדים כלפי חברים/תושבים אלה. מי שרוצה לדהור במהירויות מטורפות כאלה, ולסכן עצמו ואחרים, שיתכבד וירכוש לעצמו רכב משלו, ולא יעשה זאת ברכבי סידור הרכב.

"עלה נעלה"

כך שרים להם מחירי המים והחשמל. ואכן עלינו לעדכן בקרוב את מחירי החשמל והמים לחברים ולתושבים. הודעה מפורטת תצא בקרוב. לכן פינה זו היא רק כדי לרכז את "ההלם".

תקציבים בקצב

עובדים בקצב על הכנת תקציב האגודה ותקציב הקהילה. הראשון יובא לאישור אסיפת חברי האגודה ביום רביעי כ' טבת, 2.1.13. והשני- שבוע וחצי אחריו במוצאי שבת וארא, 12.1.13. כמובן, בסיעתא דשמיא, אם לא תהיינה הפתעות שיעכבו אותנו.

צופר שלומי

ללוטן כהן

מזל טוב לראל האיוס, והרבה הצלחה בהמשך!

מכל קהילת סעד

לפנינה ולשייז בר חי

מזל טוב לראל בת המצווה של הנכדה

אלה

בתם של בשמת וחיימק'ה בר חי

לאילנה וליונתן טבת

מזל טוב להולדת הנכד

בן לליאור וליוני אבא

מבטעל קמלק

גשם - במהלך חודשים נובמבר ודצמבר (חצי חודש) ירדו בסעד 102 מ"מ. יהודה והצוות הצליחו לזרוע כמעט את כל השטחים המתוכננים לחיטה, והם נובטים עכשיו יפה, ירוקים ירוקים. אנו קרובים מאוד לסיים מכסת מי השפד"ן, יספיק בקושי להשקות את חלקות הגזר, האבוקדו והחממה. אז בואו נתפלל כולנו להמשך דצמבר גשום.

גנבות השבוע – אפתח בסיפור המעשה. בלילה שבין ימי חמישי לשישי בשבוע שחלף, נכנס לסעד (כנראה דרך השער הראשי) רכב, פנה למכולות הציוד של שלמון, פרץ אחת מהן (שבר המנעול), העמיס עשרות ברוזי ברוזנה 3" ונסע הביתה באין מפריע. הצוות גילה זאת ביום שישי בבוקר, תלונה במשטרה, הם באים, וכו' וכו' וכו'. כאשר בא צוות ההשקיה לעבודה ביום ראשון, גילה שגם המכולה השנייה נפרצה, וגם ממנה נלקחו עשרות ברוזי ברוזנה 3". ולא רק זאת, אלא שגם מהחלקות בשדה פורקו מגופים ונלקחו. הפעלנו את מצלמות, וראינו איך "החברה" באים בשבת בצהריים, מסתובבים רגלית חצי שעה ליד השער הירוק (ביציאה לשדות), כאשר מבחינים ומוודאים כי השטח נקי, מזמינים פנימה את הרכב, גוררים את השער ביד (פותחים) ולאחר כעשר דקות לערך, המצלמות מראות לנו כי הם יוצאים עם הטנדר כשהוא עמוס בברזים היקרים (ערך הגנבה כ- 250 אלף ש"ח). ושוב תלונה במשטרה, הם באים, וכו' וכו' וכו'. החלטנו באופן מידי להפעיל שומר לילה רכוב נוסף שיפעל באזור המשקי עד שנמצא פתרון קבע מסודר (ואנו אכן פועלים על מכלול פעולות שיש לבצען כפתרון מלא לבעיה, כולל שמירת שדות בשבתות). ואם חשבתם כי הסיפור נגמר... אתמול, בצהרי יום ג', נוסע שעיה לב להעמיס ציוד השקיה במחסן, והנה מולו מופיע במלוא הדרו הטנדר של "החברה", כאשר הבחין בשיעה, עשה סיבוב פרסה ונמלט במהירות דרך השדות.

הדברים אמנם נשמעים מהקריאה באופן חצי היתולי, אך לא כך מהות הדברים בעינינו. הנושא רציני ואנו מתייחסים במלוא האחריות הנדרשת לתת לו מענה נכון. נעדכנכם בהמשך.

ביטוח חקלאי – לפני כחצי שנה החלטנו בסעד, יחד עם כל משקי הקיבוץ הדתי, לעבור ולבטח את הביטוח האלמנטרי של סעד בחברת הביטוח "ביטוח חקלאי". עם זאת, אנו ממשיכים להיעזר באותה סוכנות הביטוח שלנו עד היום - "שדמה", והמנכ"ל שלה ראובן קמיל.

בימים אלו החליט ביטוח חקלאי, על שינוי במבנה הארגוני שלו, במטרה לאפשר בעתיד כניסת משקיע נוסף בחברה. במועד זה הוא פנה לקיבוץ הדתי בהצעה מעניינת לרכוש אחזקות בביטוח חקלאי (הצעה אטרקטיבית יחסית, וכן נכונה מבחינת הימנעות מאירוע מס עתידי). לאחר בחינה מקצועית שערכו נציגנו בקבה"ד (צביקי פורת וידידיה צור), הם המליצו למשקים לבצע רכישה זו. הנושא עלה לדיון בהנהלת המשק והוחלט להיענות בחיוב להצעה. על גובה הסכום יוחלט בוועדה הפיננסית, כאשר המסגרת הכספית לני"ל היא בין 300 – 500 אש"ח.

הסכם בראון – אנו עדים, זה תקופה של מספר שנים, כי מצב ענף הלול בארץ, המנוהל למעשה ללא הסדרה (שלא כמו הרפת) הולך ונעשה גרוע. ייצור עודף של פטם בהשוואה לרמת הביקוש, ותחרות שיווקית חריפה, גורמים לצמצום הפדיון הכספי לחקלאי ולשחיקת רווח הנמוך שהיה לו.

על מנת להבטיח את שרשרת ההספקה (פרגיות, ביצי רבייה, מדגרה, אפרוחים, פטם ומשחטה) ביצעו רוב מגדלי הפטם הסכמים ארוכי טווח עם מדגרות ומשחטות. בימים האחרונים, סיימנו משא ומתן וחתמנו עם חברת "בראון" על הסכם של עבודה משותפת. ההסכם כולל הספקת פרגיות מבראון ללול הרבייה הכבדה של סעד, ביצים שלנו למדגרה של בראון, והספקת אפרוחים לגידול פטם ממדגרת בראון לסעד.

נראה לנו, כי עם מרכיבי הסכם זה, נוכל לעמוד טוב יותר בתנאי אי הוודאות שהענף נמצא בו. מיותר לציין, כי נדרש מאתנו להמשיך ולהיות מקצועיים עד מאוד בכדי לצלוח ולשרוד תקופה קשה זו.

חברת אוריית נח ופאנל מופ, חלופ